

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119262113
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6119262113.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Dominika Horváthová a JUDr. Ľubica Spálová, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 4 006,09 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 15Csp/21/2019-522 zo dňa 12. septembra 2022 a proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. PN-15Csp/21/2019-666 zo dňa 03. decembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.
- III. Odvolací súd napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 450,44 eura od 17.08.2022 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- IV. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

K odvolaniu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 15Csp/21/2019-522 zo dňa 12. septembra 2022:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 450,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 450,44 eura od 16.04.2022 do 16.08.2022, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. zaviazal žalovanú uhrádzať mesačné anuitné splátky vo výške 65,86 eura mesačne od 15.09.2022 do 15.06.2024 a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

1.1 Súd prvej inštancie takto rozhodol po tom, ako bol predchádzajúci - v poradí prvý prvoinštančný rozsudok (č. k. 15Csp/21/2019-257 zo dňa 13.10.2020) zrušený uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 23CoCsp/9/2021 - 362 zo dňa 27. októbra 2021 vo veci samej (výroku II.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd súčasne uložil prvoinštančnému súdu povinnosť posúdiť, či k predčasnemu zosplateniu úveru došlo v zmysle zákona a dohody strán. Ďalej bolo úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či právny predchodca žalobcu pristupoval k skúmaniu bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou s tým, že v prípade hrubého porušenia povinnosti sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, resp. či bol žalobca oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Odvolací súd súčasne uložil prvoinštančnému súdu povinnosť vyrovnať sa s relevantnou argumentáciou strán a

rozhodnutie odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

1.2 Po zrušení v poradí prvého prvoinštančného rozsudku v napadnutej časti, súd prvej inštancie opätovne vykonal a doplnil dokazovanie v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu a vec právne posúdil podľa ustanovení § 497, § 502 ods. 1, § 273 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.06.2015 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) § 559 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 01.02.2013 a § 256 ods. 1, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 C. s. p..

1.3 Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná a právny predchodca žalobcu, spoločnosť Sberbank Slovensko, a. s. uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 622307 dňa 16. júna 2015. Aktívna vecná legitímácia žalobcu bola preukázaná výpisom z obchodného registra ako právneho nástupcu zaniknutej Sberbank Slovensko, a. s. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej bezhotovostne finančné prostriedky vo výške 4 600 eur dňa 16. júna 2015, čo súd zistil z výpisu z účtu. Preskúmaním úverovej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy prvoinštančný súd zistil, že obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Zistil tiež, že právny predchodca žalobcu postupoval s odbornou starostlivosťou a posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver (na základe údajov o príjme, výdavkoch a rodinnom stave). Z týchto dôvodov nemožno úver posúdiť ako bezúročný a bezpoplatkový, čoho sa žalovaná domáhala. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že zmluva bola uzatvorená platne a žalobca má nárok na zaplatenie poskytnutej istiny, úrokov a poplatkov. Žalobca v dôsledku nemožnosti preukázať zaslanie upozornenia žalovanej na uplatnenie práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), modifikoval žalobu. Namiesto celej dlžnej sumy požadoval zaplatenie nepremičaných splátok splatných ku dňu vydania rozhodnutia, s poukazom na stav v čase vyhlásenia rozsudku. Súd tak dospel k záveru, že žalobca má nárok na nezaplatené anuitné splátky za obdobie od 15. apríla 2016 do 15. augusta 2022, po zohľadnení úhrad žalovanej vo výške 645 eur za obdobie od 19. augusta 2016 do 18. apríla 2019. Žalobca si pritom uplatnil nárok iba v časti istiny, nie zmluvných úrokov. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2 450,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy za obdobie od 16. apríla 2022 do 16. augusta 2022, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd tiež uložil žalovanej povinnosť uhrádzať mesačné anuitné splátky vo výške 65,86 eura mesačne od 15. septembra 2022 do 15. júna 2024. Zotrval na doterajších zisteniach a konštatoval, že žiadna z námietok žalovanej už nemôže zmeniť právnu ani skutkovú kvalifikáciu sporu a uviedol, že nie je povinný odpovedať na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré sú podstatné a relevantné pre vecné rozhodnutie a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ.

1.4 O náhrade trov konania súd rozhodol v prospech žalobcu, ktorý mal v spore plný úspech s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie zo dňa 22.09.2022, doručené súdu prvej inštancie dňa 26.09.2022, a to voči žalobcovi priznanému nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III. napadnutého rozsudku) a lehote na plnenie určenej vo výroku I. napadnutého rozsudku, keď žiadala o zmenu lehoty na plnenie na umožnenie splátok na sumu mesačne po 35 eur. Odvolacie dôvody žalovaná vo svojom odvolaní výslovne nekonkretizovala, podľa obsahu jej odvolania ide o odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania v tomto spore nesúhlasí a tvrdí, že v konaní sa ako spotrebiteľ doteraz snažila brániť pred nezákonným konaním úžerníckeho žalobcu. Odmietla platiť akékoľvek náhrady trov konania žalobcovi aj súdne trovy, ktoré sú pre jej osobu neprijateľné, doslova likvidačné, keď na takúto finančnú čiastku musí spravidla sporiť niekoľko mesiacov, pričom sa odvoláva na postavenie spotrebiteľa. Podľa žalovanej súd zjavne prehliadol obsah a detaily jej vyjadrenia, keď požaduje uhradiť trovy konania úžerníckeho žalobcu a súdny poplatok aj napriek možnosti aplikácie § 257 C. s. p. s poukazom na dôvodovú správu. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady spotrebiteľských sporov a prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Citovala tiež z uznesenia Ústavného súdu

SR z 8.12.2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14 v zmysle ktorého v takýchto prípadoch spotrebiteľských sporov súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Judikatúra tiež konštatovala, že ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Poukázala na Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 18.01.2012, sp. zn. 6 M Cdo 5/2011.

2.1 O zmenu určenej lehoty na plnenie na povolenie splátok mesačne po 35 eura žiadala z dôvodu jej platobnej neschopnosti. Uviedla, že splátky vo výške 35 eur uhradí po oznámení platobných údajov a následne mesačne po 35 eur ku 25. dňu každého mesiaca až do celkového splatenia súdom uznaných finančných náhrad. Dodala, že veriteľovi bolo opakovane zdôraznené, že je záujem o splatenie veriteľom poskytnutého úveru, ale len v súlade s platnou právnou úpravou a v súlade s Ústavou SR. Doterajšie finančné nároky veriteľa považuje za bezdôvodné obohacovanie sa vo finančný neprospech spotrebiteľa.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žalobca konštatoval, že Civilný sporový poriadok neumožňuje strane sporu podať odvolanie voči zápisnici z pojednávania. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci sp. zn. 15Csp/21/2019 nebolo súdom vydané a ešte ani doručované rozhodnutie - rozsudok, odvolanie žalovanej zo dňa 22.09.2022 je neprípustné v celom rozsahu. Žalobca zároveň uviedol, že nesúhlasí so splácaním sumy 2 450,44 eura s prísl. v mesačných splátkach po 35 eur. Oznamil tiež platobné údaje na úhradu dlhu súvisiaceho s konaním sp. zn. 15Csp/21/2019.

3.1 S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd na odvolanie žalovanej neprihliadol z dôvodu, že nie je prípustné podať odvolanie voči zápisnici z pojednávania

4. Žalovaná v ďalšom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 09.11.2022 označenom ako „Vyjadrenie žalovanej strany a Odvolanie voči rozhodnutiu III. rozsudku o povinnosti úhrady trov konania protistrane“ zopakovala svoju argumentáciu z predchádzajúceho odvolania zo dňa 22.09.2022, pričom ako odvolacie dôvody uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.). Podľa žalovanej sudca na jednej strane pozitívne identifikoval spotrebiteľský charakter sporu ale súčasne z nepochopiteľných dôvodov nepresne vyčíslil povinnosť zaplatiť žalobcovi až 2 450,44 eura a príslušenstvo, aj keď od počiatku navrhovala a žiadala úhrady dlhu po 35 eur mesačne. Poukázala na to, že žalobca si pôvodne nárokoval 4 006,09 eura a súd prvej inštancie mu priznal 2 450, 44 eura, čo je 61,17% z pôvodne uplatnenej finančnej čiastky. Opätovne poukázala na svoje postavenie spotrebiteľa a na § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, na § 257 C. s. p.

4.1 Žiadala, aby súd podrobil predmetnú zmluvnú dokumentáciu medzi žalobcom a žalovanými súdnej kontrole a predbežnému právnomu posúdeniu, navrhla vyžiadať si od žalobcu všetky dôkazy o tom, aké komplexné informácie mal žalobca o žalovanom k dispozícii pri zisťovaní a overovaní schopnosti žalovaného splácať služby poskytované prvotným dodávateľom/veriteľom. Navrhla súdu vykonať dôkazy a tak za uvedeným účelom uznesením uložil žalobcovi povinnosť v listinnej podobe predložiť okrem podpísanej zmluvnej dokumentácie aj stručné vyčíslenie vzájomných plnení v preukázanej dôkaznej forme výpismi z bankového účtu veriteľa. Žiadala súd, aby vykonal dôkaz výsluchom dodávateľa na osvedčenie preukázania vzájomne vykonaných plnení, pretože iba výsluchom veriteľa (nie jeho právneho zástupcu) môže súd dospieť k spravodlivému rozhodnutiu. Dodala, že keď sa domáhala mimosúdnej dohody s pôvodným dodávateľom, ten ju hrubým spôsobom ignoroval, nemal záujem sa dohodnúť. Žiadala, aby súd určil a vyhlásil zmluvné podmienky dodávateľa/veriteľa za neprijateľné a za nekalé obchodné praktiky.

4.2 Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinstančného súdu v napadnutej časti vrátil na nové rozhodnutie súdu prvej inštancie.

5. Žalobca vo svojej odvolacej duplike zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení. Rozhodnutie v napadnutej časti výroku III. považuje za vecne správne. Uviedol, že naďalej nesúhlasí so splácaním

sumy 2 450,44 eura s prísl. v mesačných splátkach po 35 eur. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina č 11Co/91/2017-138 zo dňa 16.5.2017 a rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č. 15Co/87/2019 zo dňa 19.06.2019; č. 14Csp/34/2019 zo dňa 3.6.2020; rozsudok Krajského súdu Trenčín č. 19Co/163/2018 zo 17.04.2019; rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 4Co/197/2018 z 22.1.2020. Zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, t. j. súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi v rámci obrany žalovanej. Žalovaná nepredložila v konaní žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývali jej majetkové pomery, na základe čoho by bolo možné priznať plnenie v splátkach. Z vyššie uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že bez ďalšieho, najmä bez dôkazov komplexne objektivizujúcich majetkovú situáciu žalovanej nebola splnená podmienka odôvodnenosti pre určenie dlhšej paričnej lehoty a súd by priznaním možnosti splátok postupoval nad zákonom dovolený rozsah. Priznaním splátok vo výške 35 eur mesačne by súd zapríčinil, že žalovaná by priznaný nárok splácala takmer šesť rokov, čím by bol popretý účel celého súdneho konania. K neprijateľným zmluvným podmienkam uviedol, že zmluva ich neobsahuje, žalovaná v odvolaní ani nešpecifikuje o aké neprijateľné zmluvné podmienky by malo ísť a teda nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že by zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Zároveň poukázal, že žalovaná sa odvolala len do výroku III. rozhodnutia, ktorý sa týka nároku na náhradu trov konania, z uvedeného dôvodu žalobca zastáva názor, že vyjadrenia žalovanej, ktoré sa týkajú povinnosti podrobiť zmluvu súdnej kontrole a neprijateľných zmluvných podmienok nemajú zásadný význam. Napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť.

6. K duplike žalobcu podala vyjadrenie žalovaná, v ktorom opakovane uviedla, že odmieta platiť akékoľvek trovy, poukázala na § 257 C.s.p. a zotrvala na svojom predchádzajúcom stanovisku.

7. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Naviac uviedol, že aplikácia § 257 C. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C. s. p., súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Z výsledkov sporu, zo spôsobov vedenia sporu a ani z iných procesných situácií nevyplýval dôvod na použitie moderačného práva, preto žalobca nemôže súhlasiť s tvrdením žalovanej o aplikácii § 257 C. s. p. Výnimočnosť aplikácie § 257 C. s. p. v danom prípade z ničoho nevyplývala a ani samotná žalovaná ho presvedčivo neodôvodnila. Poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07, v zmysle ktorého ustanovenie § 257 C. s. p. nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmiernovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offo na vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré však nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. á contrario) a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

9. Odvolací súd sa predovšetkým vyjadrí k námietke žalobcu, podľa ktorej je odvolanie žalovanej neprípustné, pretože bolo súdu doručené pred tým, ako bol napadnutý rozsudok doručený stranám sporu.

10. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanej doručený dňa 27.10.2022, odvolanie podala prostredníctvom pošty dňa 23.09.2022.

11. Podľa ustanovenia § 362 ods. 1 C. s. p. sa odvolanie podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutie smeruje.

12. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zákonodarca stanovuje lehotu, uplynutím ktorej už nie je možné účinne podať odvolanie (až na výnimky stanovené zákonom). Je tak možné považovať za účinne podané aj odvolanie, ktoré bolo súdu doručené po vyhlásení napadnutého rozhodnutie, ale

ešte pred jeho doručením. Tento názor je podporený aj odbornou literatúrou. Odvolací súd preto konštatuje, že odvolanie žalovanej bolo podané účinne (porovnaj: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2022, s.1376).

13. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Uplatnenou žalobou na súde prvej inštancie sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplataenia nepremličaných splátok, zročných ku dnu vydania rozhodnutia. S poukazom na ustanovenie § 217 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, súd po zohľadnení úhrad žalovanej priznal žalobcovi sumu 2 450,44 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % z uvedenej sumy od 16.04.2022 do 16.08.2022 a žalovanej uložil povinnosť uvedenú sumu zaplatiť do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovaná sa odvolala voči uvedenej lehote na plnenie (paričnej lehote) a tiež sa odvolala voči výroku o náhrade trov konania, keď žiadala aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p..

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania, uplatnené odvolacie dôvody a argumentáciu žalovanej bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď uložil žalovanej povinnosť sumu priznanú žalobcovi zaplatiť v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a či rozhodol správne o náhrade trov konania, keď neaplikoval ustanovenie § 257 C. s. p..

16. Podľa § 232 ods. 3 C. s. p. lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

17. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota na plnenie je zásadne tri dni a len v odôvodnených prípadoch môže súd určiť lehotu dlhšiu. Dlhšiu lehotu súd stanoví podľa okolností daného prípadu, napríklad podľa sociálnej a rodinnej situácie, prípadne zdravotného stavu osoby, ktorej sa ukladá povinnosť plnenia. Je tak zrejmé, že strana sporu, ktorej sa povinnosť plniť ukladá, musí preukázať skutočnosti, ktoré by odôvodnili opodstatnenosť určenia dlhšej lehoty, prípadne povolenia splátok súdom. V preskúmvanej veci žalovaná pre prípad, že súd žalobe vyhovie, žiadala vo svojich podaniach predchádzajúcich vyhláseniu napadnutého rozsudku, povolenie splátok v sume 50 eur. Svoju žiadosť neodôvodnila žiadnymi okolnosťami. Nie je preto možné konštatovať, že by v čase rozhodovania súdu prvej inštancie boli preukázateľne dané okolnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa druhej vety ustanovenia § 232 ods. 3 C. s. p. a zakladali dôvodnosť povolenia uskutočnenia priznaného peňažného plnenia žalovanej v splátkach. Správne preto súd prvej inštancie rozhodol, ak určil lehotu na plnenie v súlade s citovaným ustanovením § 232 ods. 3 prvá veta C. s. p..

18. Podľa § 257 C. s. p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že odmieta platiť akúkoľvek náhradu trov konania, navrhla aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p., pričom poukázala na to, že by na trovy konania musela sporiť niekoľko mesiacov, na čo nevidí dôvod, pretože je spotrebiteľka. Odvolací súd tu konštatuje, že Civilný sporový poriadok pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje, aby boli súčasne splnené dve podmienky - dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti veci. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú možnosť aplikácie citovaného ustanovenia. V zmysle ustálenej judikatúry ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie správne skúmal, či vo veci sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p. a zistil, že výnimočnosť tejto aplikácie v predmetnej veci z ničoho nevyplýva, ani z okolností danej veci ani z okolností na strane žalovanej.

20. V odvolaní žalovaná poukázala len na svoje postavenie spotrebiteľky, čo však samo osebe nezakladá dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p., pretože nejde o dôvod hodný osobitného zreteľa ani o výnimočnú okolnosť veci. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že na aplikáciu tohto ustanovenia neboli splnené podmienky. Odvolací súd tu dodáva, že žalobca sa svojho nároku domáhal

(a teda trovy konania mu vznikli) práve v dôsledku správania sa žalovanej, ktorá si neplnila svoje povinnosti dlžníčky v zmysle riadne uzatvorenej úverovej zmluvy. Námietky a návrhy žalovanej vo vzťahu k zmluvnej dokumentácii úveru a zisťovaniu neprijateľných podmienok sú vzhľadom na rozsah odvolania právne nevýznamné, odvolací súd sa preto týmito námietskami nezaoberal.

21. Odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie vo vzťahu k napadnutej lehote na plnenie (vo výroku I.) a výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.) rozhodol vecne správne na základe správne zistených a vyhodnotených skutočností, dôležitých pre rozhodnutie vo veci, pričom správne aplikoval príslušné právne normy. Napadnuté rozhodnutie dostatočným spôsobom, v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. odôvodnil. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v žalovanou napadnutých výrokoch ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

22. V tomto odvolacom konaní bola žalovaná neúspešná a plne bol úspešný žalobca, a preto mu podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Senát odvolacieho súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

K odvolaniu proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Piešťany PN-15Csp/21/2019-666 zo dňa 03. decembra 2024:

24. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým dopĺňacím rozsudkom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

25. Po právnom posúdení veci poukazom na ustanovenia § 225 ods. 1, 2 C. s. p. a § 565 Občianskeho zákonníka konštatoval, že dňa 03.12.2024 súd vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodol vo veci samej, nerozhodol však o časti predmetu konania. Rozsudkom sp. zn. PN-15Csp/21/2019-522 zo dňa 12.09.2022 výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 450,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z uvedenej sumy od 16.04.2022 do 16.08.2022, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Nerozhodol tak o zvyšku uplatneného nároku, pretože žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 450,44 eura od 16.04.2022 do zaplatenia. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná si nesplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, ako aj povinnosti vyplývajúce zo zmluvných podmienok, preto ju zaviazal na zaplatenie sumy výške 2 450,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 450,44 eura od 16.04.2022 do 16.08.2022 a uložil jej povinnosť uhrádzať mesačné anuitné splátky vo výške 65,86 eura mesačne od 15.09.2022 do 15.06.2024. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%. Žalovaná bola v omeškaní s plnením peňažného dlhu, žalobcovi tak vznikol nárok aj na úroky z omeškania. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania: a) za omeškanie so splácaním splatných splátok, a to vo výške 5 % ročne zo sumy 2 450,44 eura od 16.04.2022 do 16.08.2022 a priznal nárok na zaplatenie anuitných splátok od 15.09.2022 do 15.06.2024. Pretože podľa názoru súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania nedošlo k platnému vypovedaniu úverovej zmluvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a aj preto žalobca modifikoval žalobu počas konania a požadoval zaplatenie anuitných splátok, žalobcovi prináležal úrok z omeškania len vo výške 41.52 eura. V zmysle uvedeného preto súd rozhodol tak, že doplnil výrok rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. PN-15Csp/21/2019-522 zo dňa 12.09.2022 a žalobu v prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania zamietol.

26. Proti dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.) a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.). Súd rozsudok riadne neodôvodnil, čo zakladá vadu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo

súd žalobcovi nepriznal nárok na úrok z omeškania do zaplataenia, ale tento časovo obmedzil. Žalobcovi bolo preto znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 C. s. p., ktoré dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (závery vyplývajúce zo Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 03. 12. 2015 publikované z Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutie súdov Slovenskej republiky 1/2006 pod č. 2). V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov (Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 1Cob/29/2020 zo dňa 30.04.2021, Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/45/2021 zo dňa 22.6.2022, Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/45/2023 zo dňa 21.3.2024).

27. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na to, že úrok z omeškania predstavuje tzv. zákonnú sankciu (považuje sa za príslušenstvo pohľadávky s poukazom na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) pre prípad omeškania dlžníka s platením peňažného plnenia. Nárok na úrok z omeškania tak vzniká žalobcovi (veriteľovi) automaticky zo zákona. Žalobca má za to, že nie je možné obmedziť úroky z omeškania splatnosťou splátky, o ktorej bolo rozhodnuté. Z rozsudku č. k. 15Csp/21/2019 – 522 je zrejme, že súd rozhodol o splátkach splatných do 16.08.2022 a týmto dátumom aj limitoval úroky z omeškania. Úroky z omeškania predstavujú sankciu pre dlžníka spojenú s tým, že sa dostal do omeškania. Nepriaznivé následky sankcie je dlžník povinný znášať až do úplného zaplataenia. Žalovaný je v omeškani so splácaním nezaplataenej časti úveru, a preto má žalobca právo na úrok z omeškania od tohto dňa až do kým nedôjde k úhrade dlhu žalovaným. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a žalobca má voči žalovanému nárok na úrok z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s čl. 2 a 4.5. Úverovej zmluvy do zaplataenia. Občiansky zákonník a ani Obchodný zákonník nemodifikujú trvanie záväzku platiť úrok z omeškania v prípade omeškania dlžníka inak, ako zánikom záväzku alebo riadnym splnením. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov (Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/18/2022 zo dňa 27.10.2022, Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/142/2022 zo dňa 31.1.2023, Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/121/2021-85 zo dňa 25.10.2023).

28. Odvolacím návrhom žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 450,44 eura od 17.08.2022 do zaplataenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplataeného súdneho poplatku za podané odvolanie.

29. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že ho považuje za tendenčné s cieľom obhájiť nezákonné konanie obchodníkov žalobcu. Má za to, že každý jeden citovaný príklad z rozhodnutí protispotrebiteľských sudcov má iný základ konania veriteľa aj spotrebiteľa, a preto ich nemožno zovšeobecňovať len preto, aby to vyhovovalo praktikám úžernického veriteľa. Opäť zdôraznila, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania v tomto spore nesúhlasí a tvrdí, že v konaní sa ako spotrebiteľ doteraz snažila brániť pred nezákonným konaním úžernického žalobcu a odmieta platiť akékoľvek náhrady trov konania. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 8.12.2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.01.2012, sp. zn. 6 M Cdo 5/2011 a na dôvodovú správu k ust. § 257 C. s. p..

30. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offo na vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré však nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. á contrario) a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je vecne správne a je potrebné ho zmeniť.

31. Podľa § 388 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

32. Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že rozsudkom č. k. 15Csp/21/2019-522 zo dňa 12. septembra 2022 súd prvej inštancie výrokom I. priznal žalobcovi voči žalovanej sumu 2 450,44 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5 % z uvedenej sumy od 16.04.2022 do 16.08.2022 a žalovanej uložil povinnosť uvedenú sumu zaplatiť do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Následne napadnutým doplniacim rozsudkom žalobu vo zvyšku zamietol (žalobca si uplatnil úroky z omeškania od 16.04.2022 do zaplatenia).

33. Predmetom odvolacieho konania, s poukazom na rozsah odvolania, uplatnené odvolacie dôvody a argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobcovi nepriznal úroky z omeškania z priznanej sumy až do zaplatenia.

34. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

35. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

36. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

37. V predmetnej veci súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaná svoj dlh riadne a včas neplnila, dostala sa preto do omeškania. Ustálil súčasne, že úroky z omeškania vo výške 5 % patria žalobcovi od 16.04.2022, túto skutočnosť nenamietala ani jedna sporová strana. Súd prvej inštancie vyslovil svoj právny názor, podľa ktorého v čase jeho rozhodovania nedošlo k platnému vypovedaniu úverovej zmluvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, žalobca má preto nárok len na nezaplatené splatné splátky za obdobie od 15.04.2016 do 15.08.2022 a úroky z omeškania od 16.04.2022 do 16.08.2022. Odvolací súd konštatuje, že takéto právne posúdenie nároku na úroky z omeškania je jednak nejasné, zmätočné, keď z odôvodnenia súdu nevyplývajú dôvody nepriznania úrokov z omeškania do splnenia záväzku žalovanou, jednak je právne posúdenie nesprávne.

38. Z citovaného ustanovenia § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že základnou podmienkou vzniku dlžníkovho omeškania je splatnosť dlhu. Právo na úroky z omeškania vzniká priamo zo zákona ako dôsledok porušenia právnej povinnosti s riadnym a včasným plnením záväzku. Povinnosť platiť úroky zaniká splnením záväzku (porovnaj: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451-880. 2. vydanie. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2019, 1928-1929 s.).

39. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaná svoj dlh ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie neplnila, s plnením svojho záväzku vyplývajúceho z úverovej zmluvy bola stále v omeškaní, nie je teda možné konštatovať, že ku dňu 16.08.2022 svoj dlh v sume 2 450,44 eura splnila, v omeškaní nebola a po uvedenom dátume už žalobcovi nepatria úroky z omeškania. Naopak – aj zo záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaná bola aj v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie v omeškaní so splnením svojho záväzku.

40. Nesprávne právne posúdenie veci je dané v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

41. Odvolací súd tu konštatuje, že súd prvej inštancie síce správne zvolil právnu normu - § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (v rozsudku č. k. 15Csp/21/2019-522 zo dňa 12. septembra 2022, ktorý s doplniacim rozsudkom č. k. PN-15Csp/21/2019-666 zo dňa 03. decembra 2024 tvorí jeden celok), túto normu však nesprávne aplikoval. Odvolacia námietka žalobcu, vyjadrená v jeho odvolacom dôvode

podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je preto daná. Je nepochybné, vyplývajúce z citovaného ustanovenia § 517 ods. 1, 2, že zákonné úroky z omeškania žalobcovi patria až do úplného zaplatenia splátok úveru, so zaplatením ktorých je žalovaná v omeškaní.

42. Pretože napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je vecne správne a nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie, odvolací súd postupom podľa citovaného ustanovenia § 388 C. s. p. rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil tak, že žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 450,44 eura od 17.08.2022 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

43. Naplnenie odvolacieho dôvodu, uplatneného podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. bolo postačujúce na vyhovie odvolaciemu návrhu žalobcu, odvolací súd sa preto s poukazom na zásadu hospodárnosti ďalšími odvolacími dôvodmi a námietkami nezaoberal.

44. V tomto odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, a preto mu podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. Senát odvolacieho súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).